

ציון צפריה, העולם הזה

ה רבה דמיונות ידועות היו רומאנצ'יי קים שלי. כשאני רואה אותם בטלוויזיה אני מפליגה על כנפי הדימיון המיני איתם. זה מצחיק אותי. את רוצה שמות, לדעת מי הם? אולי יהיה להם לא נעים. זה היה בתקופת מילחמת העצמאות, כש עברתי ממישלט למישלט. לפעמים רק אני ונהג צבאי, ללא כל ליווי נוסף.

זהו גילוי סנסציוני, שלא פורסם מעולם:

„הייתי נשואה לקצין אנגלי!“

למשל, חיים חפר. הוא היה קטן כזה, עם בלווית שחורה... וייגאל מוסינזון... כאן אני הייבת להפסיק את טובה פירון, זמרת ידועה ושחקנית בתיאטרון המסאטא ובניידה. עיקר פירוטומה היה בשנות ה-30 וה-40, אך היא זכתה ברנסאנס ב-1975, עת הזמנה להופיע בכנייני האוסה ביום העצמי, אות, בשירה תכונ הסיפפחח.

במהלך פגישתנו, ועוד לפני שנפתחה ר סיפרה בגילוי לב מופלא על פרשת נישואיה החשאיים לקצין בריטי, לא יהודי, ועל הקור רות אותה עימו, סיפרה על רומאן שניהלה עם משה מוסינזון, אחיו של ייגאל מוסינזון. היו לי הרבה רומאנים, כן, רבים מספור, בעיקר בתקופת מילחמת העצמאות, היא הסבירה, מצחקקת בכיישנות.

האהבה של טימן

מזוכה פירון נראית ונשמעת נפלא. ברי רתה המטופחת והמרושטת כסיגנון בר המי, ממש כשל בתנועים, היא מתגלית כא

בעיקבות המלצות חמות מבנו של הלורד הרברט סמואל, הנציב העליון הבריטי בארץ, הופנתי ללורד זיו, וקיבלתי מילגת לימודים. ליידי סמואל פרשה עלי את חסותה. הוזמנתי לכל האירועים הנכונים. העושר התרבותי סחף אותי. באתי מפלש-תינה העניייה, ופתאום עושר שכזה. אחרי שלוש שנות לימודים קיימנו את הצגת הסיום. היה לי תפקיד ראשי. בסוף הה צגה ניגש אל מאחורי הקלעים בחור בריטי מקסים, גבוה, בעל עיניים כחולות, וחיפש אותי. הוא הזמין אותי לפגוש בו לאחר שאח ליף בגדים.

נישואין בסתר

נ ענתי בשימוחה. כך פגשתי בג'ורג'. הוא היה סטודנט למיזחק ולכימיה באוניברסיטת קיימברידג', לא יהודי. נכבשתי. הג'נטלמניות שלו, דרך חיזורו ועדינותו כבשו אותי לגמרי. זה היה כמו ג'דעון, כמו עולם קסום. החלטתי ללכת אחריו לאן שרק יורה לי. עברתי איתו לקיימברידג'. זה היה מהר, שבר עיים אחרי שנפגשנו. אחרי שישה שבועות של היכרות החלטנו להתחתן. הסתרנו זאת ממישפחותינו. אני, כמובן, לא העזתי לכתוב להוריי כי התאהבתי בגוי. גם הוא לא חשב שמישפחתו תקבל כלה יהודיה. חברתי ללימודים ובעלה שימשו לנו כע-

גבר שאינו מחזיר לי אהבה. ג'ורג' חזר לקיימברידג'. ביקוריו הלכו ופיחתו, ואני הרה בכפר קטן, בלי איש שהכרתי. בלי כסף. כשקיבלתי ציורים, ביקשתי משכנה לקחת אותי לבית-החולים. כל הדרך בכיתי, אמרתי לעצמי שאני חולמת חלום רע. תמונות מעברי עלו מבין לרמעות, אני טובה פירון, אהובת הקהל, איך זה קורה לזי — חשבת. נזכרתי בפיתגום: „מאגרא רמא לכירא עמי קתא“.

ניתוח קיסרי

כ שהצרות באות, הן כאות. נאלצתי לעבור ניתוח קיסרי. דויד גולד, ומיד פיתח אלרגיה לחלב. מצבו היה רע. הודעתי לג'ורג' שגולד לו בן, והוא התעלם. חזרתי לבדי לקוטג', בעוד דויד מטופל בבית-החור לים. הוא שכב שם במשך חודשים. לא העזתי להודיע להוריי. אבי היה איש ירא-שמיים. איך יקבל שנכדו לא יהודי? רק לימים גודע לי שילד הגולד לאם יהודיה הוא יהודי. איך טובה פירון, הכוכבת, קורה דבר בת 22 עם דויד, בני, שבקושי חי. הקור בבית גרם לו לבעיות נשימה קשות. וג'ורג', אהובי, נעלם כאילו ונבלע בארמה. כרע מטויים מחלתי על כבודי, הודעתי להוריי, גייסתי כסף וחזרתי עם דויד לארץ. הוריי, למרבה הפליאה, קיבלו אותו יפה

דים. נישאנו בנישואין אזרחיים, בכפר קטן ליד קיימברידג'. אחרי שג'ורג' הודיע לימישפחתו על נישואינו, הם ניתקו עימו כל קשר. להוריי לא סיפרתי דבר.

שכרנו קוטג' קטן בכפר ציורי ליד קיימברידג'. ג'ורג' המשיך בלימודיו, ואני לקחתי על עצמי את תפקיד האשה התומכת. ויתרתי על כל הפידוסים, בשל אהבתי לג'ורג'.

חודשיים קודם לכן עוד קיבלתי מהדרר כסית מיורק (לימים המלכה אליזבת, אשתו של ג'ורג' השישי ואם המלכה הנוכחית) את פרס השחקנית המצטיינת, והנה אני בכפר שכוח-אל, עם אהובי ליבי, מטפלת בו ובחי בריו. העברנו קיץ מופלא וקסום. משבא החורף, החלו הבעיות: כסף לא היה לנו, וכשאין כסף, וקר, ואין מה לאכול, הא-בה מתחילה להתמוסס. הייתי הרה, לבדי עם

מאוד. אמי פרשה חסותה על דויד ודאגה להחזירו לחיים. אבי בנה לנו דירה, הרירה שבה אני גרה עד היום. ואני הייתי אשה לברה, ללא תמיכה. אבי הודיע כי זוהי חובתו היחידה, לדאוג למגוריי, מעבר לזה הוא לא יעזור לי. אמי השתלטה יותר ויותר על בני, ואני נטושה, בצד, ופרנסה אינ. לקחת על עצמי הופעות חדשות כבר לא יכולתי.

הייתי במצב נפשי קשה. כך עברו להן שני תיים. הקפדתי לשלוח לג'ורג' מיכתבים ותמונות של בנו. כל תשובה לא הגיעה. אהבתי אליו הלכה וגברה למרות הכעס. החלטתי לחזור לאנגליה ולהילחם על אהובי, להחזירו אלי, מוכנה לשכוח, מוכנה לסלות. השארתי את בני עם אמי ונסעתי. פגישתנו היתה קרירה ביותר. מצאתי ברי רתו את מיכתביי החומים, תקועים להם מאחורי השידה. היגובו האנגלי גרם לו, כבר